

David Troch

Adem

Er bivakkeren zoveel fruitvliegjes in de keuken dat ik maar beter via mijn neus inadem. De bananen, kersen en perziken zijn een zootje. Ik neem de zilveren schaal van het aanrecht, hou hem met gestrekte arm voor me uit en loop ermee de tuin in. Ik kieper de schaal leeg boven het compostvat. Met de beluchtingsstok prik ik een aantal keer in het walmende goedje. Het blijft een uitdaging om zolang mogelijk de adem in te houden. Als ik het vat sluit, torent het hoofd en een stukje hals van Charlotte boven de haag uit. Ik doe alsof ik het niet heb opgemerkt. Na nog drie sprongen krijg ik niet alleen haar hoofd en dat stukje hals maar ook een pols met een festivalbandje eromheen te zien.

'Dag meester,' roept ze.

'Hallo Charlotte,' zeg ik laconiek als ze alweer achter de liguster verdwenen is. Ik zwaai met de fruitschaal, er druppelt een beetje vocht op mijn arm. Ik haal mijn neus op en probeer de druppels van me af te schudden voordat ze kans zien onder de mouw van mijn T-shirt te verdwijnen.

'Hoe was,' springt ze, 'je,' springt ze, 'vakantie?'

Ik lach, wacht tot we elkaar weer in de ogen kijken.

'Goed,' zeg ik. Ze verdwijnt weer. Als ze opnieuw verschijnt, vraag ik: 'De jouwe?'

Ze heeft drie sprongen nodig voor het woord fantastisch. Fantastisch. En dat na slechts twee weken. Wat heeft ze naast dat festival nog meer gedaan? Op reis is ze nog niet geweest, zij en haar ouders vertrekken pas in augustus.

Met een plof komt ze op de trampoline neer. Ik blijf staan luisteren naar hoe ze lichtjes ligt te hijgen. Ze is net de dwergkeeshond van de overburen, een ras waar ik niet bepaald dol op ben. 'Meester Jean,' zegt ze zodra ze op adem is gekomen. 'Ben je er nog?'

Ik hou me zo stil mogelijk. Er staat geen zuchtje wind. Geen blaadje aan de rozenstruik dat zich roert. 'Un matin au jardin,' denk ik. Axelle had de gewoonte haar eau de toilette in de lucht te verstuiven en er door te stappen. De rest van de dag dreef er een wolk van rozengeur om haar heen.

'Meester Jean. Ik weet dat je er nog bent.'

Ik slik een denkbeeldig fruitvliegje weg. 'Ja, Charlotte,' zeg ik. 'Ik ben er nog.'

'Er kwam heel wat post,' zegt ze.

'Juist,' zeg ik. 'Heb je alles netjes betaald?'

'Betaald?' vraagt ze.

'De rekeningen,' zeg ik.

Ze schaterlacht. 'Meester Jean toch,' zegt ze. 'Mocht ik je brieven dan openmaken?'

Ik kan me niet voorstellen dat iemand plezier beleeft aan het openscheuren van een enveloppe met een gepeperde rekening erin.

'Ik wil het altijd wel even doen hoor. Er was één brief van de elektriciteitsmaatschappij. Op de andere stond geen afzender. Ze roken een beetje naar parfum.'

'Parfum?' zeg ik. Ik hoor de verbazing in mijn eigen stem.

In de rozenstruik zoemt een bij van meeldraad naar stamper. Als Axelle me een brief zou sturen, zou ze hem niet parfumeren, maar hem besprenkelen met een geur die aan compost doet denken. In de helft van een halve seconde flitsen er tal van andere gezichten door mijn hoofd, gezichten van vrouwen aan wie ik in lange tijd niet heb gedacht.

'Zal ik ze voor u halen en ze een na een voor u voorlezen?' vraagt ze.

Voorlezen kon ze als de beste. Nu klinkt haar stem heel anders, minder meisjesachtig. Ik sta maar wat met de fruitschaal in mijn handen te draaien. 'Charlotte, ik denk niet dat...,' zeg ik. 'Briefgeheim, heb je daar al wel eens van gehoord?'

Ze giechelt. Die tienermeisjeslach had ze nog niet toen ik haar vier jaar geleden in de zesde klas had. De zomervakantie ervoor was ik naar hier verhuisd. Wonen in het dorp waar je werkt, dat had me een goed idee geleken. Bovendien was het een eindje weg van alles. Dat voorlezen niet te na gesproken, was Charlotte geen uitblinker gebleken. Haar punten lagen net iets boven het klasgemiddelde.

Al zijn we dan burenen, sinds ze naar een van de middelbare scholen in het naburige stadje was getrokken, kruisten onze wegen elkaar nog nauwelijks. Dit was de eerste keer in maanden dat ik haar zag. Nu ja, dat ik haar sprak. Veel meer dan een hoofd, een stukje hals en een festivalbandje had ik niet te zien gekregen. De afspraak om mijn post uit de brievenbus te vissen, had ik met haar vader gemaakt.

Op de laatste schooldag was ik naar het noorden vertrokken. Zweden. De warmte is niks voor mij. Niet alleen door die fruitvliegjes. Ik zweet me al snel te pletter. Met de rug van mijn hand veeg ik langs mijn

Met een stilaan droge keel zeg ik: 'Als je naar binnen moet voor de zonnecrème, breng dan gelijk mijn brieven mee. Gooi ze maar over de liguster.'

voorhoofd. De zon brandt.

'Heeft u geheimen, meester Jean? Toch niet voor mij,' zegt ze.

En weer noemt ze mij meester. Dat zal ik wel altijd voor haar blijven. Ik zeg niet dat ze mij gewoon Jean mag noemen, of buurman. Ik vraag: 'Heb jij geheimen, Charlotte?'

Het lijkt wel alsof we aan het telefoneren zijn, maar dan zonder toestel. Doorgaans ben ik niet zo'n beller, maar aan dit gesprek zijn geen kosten verbonden.

'Jij eerst,' zegt ze. 'Ik vroeg het als eerste.'

'Wie heeft er geen geheimen? Er zijn altijd wel dingen die je anderen niet vertelt.'

'Maar welke heb jij er?'

'Als ik ze verklap, zijn het geen geheimen meer.'

'Flauw,' zegt ze. 'Denk je dat ik geen geheim kan bewaren?'

'Dat kan je vast als de beste,' zeg ik. Ik ga er maar eens bij zitten. De fruitschaal plaats ik naast me op het gazon. Het gras zou ik beter vandaag nog maaien. Op de radio hoorde ik dat we vannacht op een warmteonweer worden getrakteerd.

'Wel dan,' zegt ze.

'Moet je dan eerst niet zweren?' vraag ik. De wijs- en ringvinger als een V-teken in de lucht, ik zie dat wel eens op de speelplaats.

'Ik ben geen kind meer,' zegt ze.

Daar heb ik niks tegen in te brengen.

'Als je nu eens per brief een geheim vertelt,' zegt ze.

'En hoeveel geheimen zouden dat zijn?' vraag ik. Ik denk aan Axelle en aan dingen die ik een buurmeisje van vijftien beter niet vertel.

'Zes, acht, ik heb geen idee,' zegt ze. 'Om het precies te weten, zou ik ze moeten halen en ik lig hier nu net zo goed. Al zou ik me ook moeten insmeren.'

Met een stilaan droge keel zeg ik: 'Als je naar binnen moet voor de zonnecrème, breng dan gelijk mijn brieven mee. Gooi ze maar over de liguster.'

'De liguster?' vraagt ze.

'De haag,' zeg ik.

'Oh,' zegt ze. 'Nee, daar heb ik echt geen zin in. Het is nu net zo gezellig. Het enige wat ontbreekt is muziek. Jij speelt toch gitaar?'

Dat kan ik niet ontkennen. Aan het eind van het schooljaar neem ik mijn akoestische gitaar altijd mee naar de klas. Speel ik nummers uit de top dertig waarvan

ik de tekst naar het Nederlands heb vertaald.

'Waarom haal je ze niet? Je kan echt goed zingen,' zegt ze.

Beter dan die bandjes op het festival, wil ik vragen. Ik zeg: 'Ik heb nog nooit voor een publiek gespeeld dat ik niet zie.'

Het blijft stil aan de andere kant van de haag. Net als ik denk dat ze geruisloos de benen heeft genomen, zegt ze:

'Breng je gitaar dan maar hierheen. Dan krijg je gelijk je brieven. Anders hou ik ze. Briefgeheim of niet.'

Ik sta zuchtend op, sla een mier van een sandaal, neem de fruitschaal op, zeg: 'Oké, geef me vijf minuten.'

'Is goed,' zegt ze, 'maar niet te laat komen hoor, meester Jean.'

Binnen zet ik de fruitschaal in de gootsteen. Boven in de slaapkamer heb ik een uitstekend zicht op de trampoline, maar ze moet al naar binnen zijn. Half verdoofd ga ik naar de kamer aan de voorkant die ik als bureau heb ingericht en waar ik aan mijn vertalingen klungel. Met mijn gitaar en het stemmerapparaat haast ik me naar beneden, vijf minuten zijn zo weggetikt. Ik heb geen trampoline om over de liguster te springen, ik ga langs de voordeur naar buiten. De anjers en heesters in de voortuin snakken naar water. Dat ze dat volgens het weerbericht vannacht krijgen, bespaart me een hoop geloop met een gieter.

De postbode fietst de straat uit als ik aanbel. Als Charlotte opendoet, laat ik de gitaar zowat uit mijn handen glippen. Voor me staat een ontloken meisje in bolletjesbikini. 'Dag meester Jean,' zegt ze en ze kust me snel en vluchtig op de wang. Een kus, ik kan me zelfs niet herinneren ooit haar hand te hebben geschud.

Ik volg Charlotte naar binnen. Verder dan de rommelige woonkamer ben ik nooit geweest. Ze neemt me langs de keuken en de veranda naar de tuin. Het lukt me niet om mijn ogen van de bolletjes op haar achterste te houden. Weer slik iets weg, iets dat heel anders smaakt dan denkbeeldige fruitvliegjes.

We zetten ons op twee ligstoelen die naast elkaar in het verdorde gras staan. Ik merk veel mos op. 'Speel nu maar iets,' zegt Charlotte.

'Ik moet eerst nog stemmen,' zeg ik. 'Jij kan intussen misschien mijn post halen.'

Ze verdwijnt weer het huis in en komt terug met niet meer dan een brief, die van de elektriciteitsmaatschappij. Ze buigt door haar knieën en geeft hem aan me. Heel even raken onze vingers elkaar. Heel even wrijft ze met haar borsten zowat over mijn neus.

'En al die andere,' vraag ik, 'die geparfumeerde?'

'Die moet ik nog schrijven,' zegt ze.

Mijn adem stokt. De gedachte aan Axelle is ver weg. ■